

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 644/2021-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastúpenej advokátskou kanceláriou BUZINGER & PARTNERS s. r. o., Nám. Martina Benku 15, Bratislava, IČO 47 253 401, konajúcej prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Martina Buzingera, PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 CoP 184/2020-173 zo 4. septembra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 161/2021 z 28. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoP 184/2020-173 zo 4. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 161/2021 z 28. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľka navrhuje obe napadnuté uznesenia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka ako matka maloletej ■■■■■ (ďalej len „maloletá“), bola uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 P 109/2019-96 z 25. novembra 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) spoločne s otcom maloletej

■■■■■ ■■■■■ (ďalej len „otec maloletej“) zaviazaná podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu na Referáte poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, počnúc dňom právoplatnosti uznesenia okresného súdu v rozsahu 20 hodín s tým, že presný čas stretnutí určí Referát poradensko-psychologických služieb. Účelom takto nariadeného výchovného opatrenia bolo zlepšenie komunikácie rodičov, tvorba čiastkových rodičovských dohôd a akceptácia postavenia druhého rodiča. Opodstatnenosť nariadenia výchovného opatrenia okresný súd podporil aj záverom znaleckého posudku PhDr. Magdalény Krasulovej č. 25/2019 z 10. októbra 2019 (ďalej len „znalecký posudok“) vypracovaným na návrh sťažovateľky a predloženým v konaní o rozvod manželstva, v zmysle ktorého znalkyňa odporučila obom rodičom absolvovať psychologické poradenstvo na účely skvalitnenia ich komunikácie a vzájomných vzťahov.

3. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Uviedla, že nariadené výchovné opatrenie nemôže splniť svoj účel, jej dlhodobý negatívny vzťah k otcovi maloletej nemožno napraviť psychologickým poradenstvom. Sama maloletá nechce s otcom tráviť čas osamote, keďže otec sa nevie správať ako milujúci rodič. Podľa jej názoru je potrebné, aby otec maloletej sám zmenil svoj prístup k maloletej, inak nie je účelné výchovné opatrenie nariaďovať.

4. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. Stotožnil sa s názorom okresného súdu, že je v záujme maloletej, aby rodičia pracovali na svojich rodičovských zručnostiach, schopnosti vzájomne kooperovať vo výchove maloletej a postupne odstraňovali vzájomnú animozitu. Práve neschopnosť oboch rodičov samostatne riešiť výchovu maloletej je dôvodom, prečo by rodičia mali s pomocou odborníka vyriešiť rodičovský konflikt.

5. Oba rodičia poukazovali aj na závery znaleckého posudku, ktoré interpretovali rozličným spôsobom. Krajský súd uviedol, že znalecký posudok neobsahuje komplexné zhodnotenie dôkaznej situácie, pretože bol vypracovaný bez vedomia otca, nebola v ňom ani skúmaná vzájomná interakcia medzi otcom a maloletou.

6. V závere odvolací súd uviedol, že v odvolacom konaní neakceptoval plnú moc udelenú sťažovateľkou novému právnomu zástupcovi, keďže súdu predložená plná moc nebola udelená na konanie o nariadenie výchovného opatrenia vedené okresným súdom pod sp. zn. 25 P 109/2019.

7. Uznesenie odvolacieho súdu sťažovateľka napadla dovolaním. Dôvody prípustnosti dovolania sťažovateľka odvodzovala od existencie vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Sťažovateľka v tejto súvislosti namietala, že postupom odvolacieho súdu, ktorý neakceptoval plnú moc predloženú jej advokátom v odvolacom konaní, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Druhým dovolacím dôvodom bolo nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v odklone odvolacieho súdu od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky pripustenia znaleckého posudku ako riadneho dôkazného prostriedku, nezohľadnenia najlepšieho záujmu dieťaťa, nevy počutia názoru dieťaťa a nevyhotovenia znaleckého posudku súdom.

9. Najvyšší súd podané dovolanie odmietol. K tvrdenému nesprávnemu procesnému postupu majúcemu za následok porušenie práva na spravodlivý proces uviedol, že krajský súd nepostupoval správne, keď sa sám postupom podľa § 128, resp. § 129 CSP nepokúsil odstrániť prípadnú obsahovú neurčitost' udeleného splnomocnenia, ale bez ďalšieho ho odmietol. K porušeniu práva na

spravodlivý proces tým nedošlo, keďže z hľadiska kontradiktórnosti konania bol zachovaný rovnaký priestor sťažovateľke ako odvolateľke, ako aj otcovi, odvolanie podané sťažovateľkou bolo meritórne prejednané. Z hľadiska nedostatkov vyskytujúcich sa pri doručovaní rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nebolo doručené jej právnomu zástupcovi, ale priamo sťažovateľke, sťažovateľka neuviedla žiadnu konkrétnu ujmu na právach, ktorá by dôvodila porušenie práva na spravodlivý proces. Iba všeobecné tvrdenie o nedoručení rozhodnutia právnomu zástupcovi sťažovateľky podľa najvyššieho súdu nepostačovalo na to, aby bol založený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Ďalej najvyšší súd uviedol, že predložená sporná plná moc obsahovala aj vyjadrenie matky, ktoré sa týkalo konania o nútenom výkone rozhodnutia o neodkladnom opatrení, teda nemalo súvis s týmto konaním, preto neprihliadnutie na toto podanie nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. K tvrdenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľkou formulovaný dovolací dôvod nespĺňal kvalitatívne kritéria pre správnu formuláciu dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Sťažovateľka neoznačila žiadnu relevantnú prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd mal odkloniť. Jej argumentáciu bolo možné označiť ako polemiku s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. kritiku jeho rozhodnutia, čo nie je dostatočné pre riadne formulovanie dôvodu prípustnosti dovolania.

II. Argumentácia sťažovateľky

11. Proti napadnutým uzneseniam odvolacieho súdu a dovolacieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Okresný súd v dôsledku nezohľadnenia plnej moci pre nového právneho zástupcu nezaslal sťažovateľke vyjadrenie otca z 28. mája 2020, o jeho existencii sa dozvedela až z rozhodnutia dovolacieho súdu, čo znamená porušenie princípu kontradiktórnosti.

b) Odvolací súd porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie nezohľadnením plnej moci pre nového právneho zástupcu, neodstránením prípadných chýb v predložennom plnomocenstve a nedoručením uznesenia krajského súdu priamo právnomu zástupcovi sťažovateľky, čo viedlo k faktickému skráteniu lehoty na podanie dovolania oproti ostatným účastníkom konania. Tým malo dôjsť aj k porušeniu rovnosti účastníkov konania.

c) K dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ktorý najvyšší súd neidentifikoval ako adekvátne formulovaný, sťažovateľka upriamuje pozornosť na judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 76/2021), v zmysle ktorej označenie konkrétneho rozhodnutia dovolacieho súdu nie je obligatórnou náležitosťou dovolania, poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020 a uznesenie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. 1VOBdo/2/2020 z 27. apríla 2021. Dovolací súd má sám poznať vlastnú judikatúru bez toho, aby na ňu strany museli poukazovať (III. ÚS 289/2017).

d) Sťažovateľka v podanom dovolaní jasne formulovala, že odvolací súd právne pochybil, ak nútil matku podrobiť sa výchovnému opatreniu na účely skvalitnenia vzájomnej komunikácie rodičov, ak zo znaleckého posudku vyplynulo, že otec ubližuje sťažovateľke, ako aj maloletej, pretože tento

postup odporuje najlepšiemu záujmu dieťaťa, je nedôvodný a neopodstatnený. Maloleté dieťa malo mať priestor na vyjadrenie svojho názoru, súdy oboch inšancií bez zákonného podkladu ignorovali závery znaleckého posudku s odôvodnením, že nie je výsledkom komplexného znaleckého dokazovania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie zahŕňajúce porušenie princípu kontradiktórnosti konania, ako aj porušenie rovnosti strán konania v dôsledku napadnutých uznesení krajského súdu a najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv uznesením krajského súdu:

13. Sťažovateľka namieta, že v odvolacom konaní došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti v dôsledku nedoručenia vyjadrenia otca z 28. mája 2020. Tvrdí, že o existencii tohto vyjadrenia sa dozvedela až z uznesenia najvyššieho súdu, preto v ústavnej sťažnosti namieta aj tento nedostatok, ktorého sa dopustil okresný súd pri vykonávaní jemu zverených procesných úkonov v odvolacom konaní. Zároveň tvrdí, že tento argument nemohla uplatniť v dovolaní.

14. Po oboznámení sa s obsahom dovolania sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľka v ňom námietku porušenia kontradiktórnosti konania v dôsledku nedoručenia vyjadrenia otca skutočne neuplatnila. Ústavný súd sa oboznámil aj s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, z ktorého odôvodnenia možno jednoznačne zistiť, že na odvolanie matky podal otec vyjadrenie (bod 4 uznesenia krajského súdu), na ktoré matka reagovala vyjadrením (replika, bod 6 uznesenia krajského súdu), a ďalej nasleduje opis obsahu ďalšieho vyjadrenia otca (duplika, bod 7 uznesenia krajského súdu). Z uvedeného vyplýva, že aj keď krajský súd neoznačil jednotlivé procesné podania účastníkov konania presným dátumom, mohla sa sťažovateľka už z obsahu rozhodnutia krajského súdu dozvedieť o existencii dupliky. Keďže jej táto nebola doručená, mohla porušenie zásady kontradiktórnosti namietat' v dovolaní podobne, ako to urobila v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd k tomu dodáva, že overiť si existenciu nedoručeného podania a jeho obsah mohli sťažovateľka alebo jej právny zástupca aj nahliadnutím do súdneho spisu (§ 97 ods. 1 CSP).

15. Ústavný súd sa preto nestotožnil s tvrdením sťažovateľky, že nemohla v dovolaní namietat' porušenie zásady kontradiktórnosti v dôsledku nesprávneho postupu súdov nižšej inštancie pri doručovaní procesného podania otca v odvolacom konaní. Ak tak neurobila, vystavila sa riziku, že v dôsledku uplatnenia zásady subsidiarity musí byť táto jej námietka posúdená ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v dôsledku nevyužitia dostupných prostriedkov právnej ochrany.

16. Sťažovateľka v zostávajúcej časti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu uvádza argumentáciu zhodnú s argumentáciou uvedenou v podanom dovolaní, ktorého prípustnosť odvodzovala od dôvodov podľa § 420 písm. f), ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

17. Aj keď najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok bolo pre ňu dostupným prostriedkom ochrany jej práv a ústavný súd bude posudzovať ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (bod III.2). Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľke domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu rozsudkom krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany.

18. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv uznesením najvyššieho súdu:

19. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nesprávnom vyhodnotení procesného pochybenia krajského súdu spočívajúceho v nezohľadnení plnomocenstva na zastupovanie advokátom sa ústavný súd stotožňuje so záverom dovolacieho súdu, že tento postup nemal reálny vplyv na procesné práva sťažovateľky, preto svojou intenzitou nemohol zasiahnuť do základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

20. Uznesenie krajského súdu sa nepochybne dostalo do dispozičnej sféry sťažovateľky, sama sa s ním mala možnosť oboznámiť a vyhodnotiť ďalší procesný postup spoločne so svojim právnym zástupcom. Sťažovateľka okrem vlastného tvrdenia neuviedla žiadne konkrétne okolnosti, ktoré mohli mať zásadný vplyv na skrátenie dĺžky lehoty na podanie dovolania a ktoré nepriaznivo zasiahli do jej práva na súdnu ochranu. Je napokon zjavné, že sťažovateľka dovolanie aj podala.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd nezistil v tejto časti námietok sťažovateľky nič, čo by nasvedčovalo porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces ako ani porušenie práva na rovnosť účastníkov konania. Závery dovolacieho súdu zodpovedajú materiálnemu ponímaniu obsahu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ku ktorému sa prikláňa aj ústavný súd.

22. Z hľadiska namietaného nesprávneho uchopenia dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci dovolacím súdom ústavný súd rovnako nevidí v jeho záveroch známky svojvôle, resp. ústavnej neudržateľnosti.

23. Dovolací súd skonštatoval, že táto časť námietok sťažovateľky zakladajúca prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je spôsobilou po formálnej stránke. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala, že pre správne vymedzenie dovolacieho dôvodu nie je potrebné označovať konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, pričom nesprávne právne posúdenie podľa jej názoru spočívalo v tom, že odvolací súd bez zákonného podkladu nezohľadnil závery znaleckého posudku, z ktorého podľa sťažovateľky malo vyplývať, že otec sa správa násilne voči sťažovateľke, ako aj maloletej. Okrem toho mal odvolací súd zisťovať aj názor maloletej a ak považoval sťažovateľkou predkladaný znalecký posudok za nedostatočný, mal sám nariadiť znalecké dokazovanie.

24. Uvedené námietky spochybňujú spôsob, akým odvolací súd vyhodnotil sťažovateľkou predložený znalecký posudok a poukazujú na ďalšie nedostatky vo vykonanom dokazovaní, čím kritizujú fázu civilného procesu – dokazovanie, ktoré predchádza právnomu posúdeniu veci. Absentuje tu teda argumentácia akýmikoľvek právnymi otázkami. Vyhodnocovanie dokazovania ako takého a spochybňovanie záverov, ktoré všeobecný súd z vykonaných dôkazov vyvodí, nespadá pod dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že takto postavená argumentácia nie je právnym posúdením veci, ale ide o posudzovanie skutkovej stránky veci. Možno preto len súhlasiť so závermi najvyššieho súdu, že v tejto časti sťažovateľka neponúkla dovolaciemu súdu argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, keďže sťažovateľka napádala skutkovú stránku prejednávanej veci. Neúspech sťažovateľky v tomto smere teda nespočíval v neoznačení relevantnej judikatúry dovolacieho súdu, ale v úplnej absencii vymedzenia právnej stránky veci.

25. Okrem toho, rešpektujúc zásadu, že rozhodovanie o prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), ústavný súd uvádza, že spôsob vyhodnocovania dôkazov, resp. svojvoľné ignorovanie určitých dôkazov bez adekvátneho zdôvodnenia sa dotýka nanajvýš kvality odôvodnenia súdneho rozhodnutia a takéto nedostatky by mohli byť spôsobilé zaťažiť konanie vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP, t. j. procesným postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces: „*Dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.*“ (z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 105/2019, rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 54/2019, porov. IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 373/2020).

26. Aj keď prejednávaná vec spadá pod mimosporovú agendu, pri formulácii dovolacích dôvodov platí v zmysle § 440 CSP pravidlo, že dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný, čo je premietnutím samotnej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý má byť spísaný advokátom ako osobou znalou práva, keďže je spôsobilý zasiahnuť do právnej istoty účastníkov konania a prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť už právoplatného rozhodnutia súdu.

27. V prípade dovolania podaného pre právne posúdenie veci môže byť jeho prípustnosť založená na viacerých dôvodoch, t. j. na odklone od ustálenej praxe dovolacieho súdu, na neexistencii dovolacej praxe, resp. na rozdielnosti tejto praxe. Zákom ustanovený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov pre nesprávne právne posúdenie (§ 432 CSP), resp. pre existenciu väd zmätočnosti (§ 431 CSP) korešponduje s tým, že ide vo svojej podstate o rozdielne dovolacie dôvody, ktoré možno uplatniť popri sebe (I. ÚS 643/2017). Pokiaľ dovolateľ označí len jeden z nich, nemôže dovolací súd sám vykonať dovolací prieskum aj z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania zakladajúcich sťažovateľom neoznačený dovolací dôvod.

28. V tomto prípade ak sťažovateľka vymedzila nezohľadnenie záverov znaleckého posudku, nezohľadnenie najlepších záujmov dieťaťa a nevypočutie názoru maloletej ako dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd nemohol z vlastnej iniciatívy preskúmať, či nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania pre existenciu väd konania v zmysle § 420 CSP.

29. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že z materiálneho hľadiska obsah námietok sťažovateľky smeruje k spôsobu realizácie výkonu rodičovských práv a povinností, nie k podstate prejednávanej veci, ktorou je nariadenie výchovného opatrenia. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, na ktorú poukázal už okresný súd, že v zmysle záverov sťažovateľkou predloženého znaleckého posudku, na ktorý údajne všeobecné súdy bez relevantných dôvodov nemali prihliadať, znalkyňa odporučila rodičom maloletej absolvovať spoločné psychologické poradenstvo na účely skvalitnenia komunikácie a ich vzájomných vzťahov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Libor DUEA
predseda senátu